

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/335/2014
Identifikačné číslo spisu:	3808212233
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3808212233.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: EXEDRA s. r. o., so sídlom P. Pázmaňa 49/3, Šaľa, IČO: 36 228 001, zast. advokátskou kanceláriou POLAKOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Výsoká 19, Bratislava, IČO: 47 233 559, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta JUDr. Marka Polakoviča proti povinným: 1/ V. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. N. N., zast. advokátkou Mgr. Petrou Hrubovou, so sídlom Mierové nám. 93, Ilava, 2/ Ján Vrecko, nar. 21. 01. 1983, bytom Nevidzany 54, Liešťany, o vymoženie 12.322,38 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9Er/2088/2008, o dovolaní povinného 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23CoE/326/2013-48 z 20. decembra 2013, takto

rozhodol:

Dovolanie povinného 1/ o d m i e t a.

Povinný 1/ je povinný zaplatiť oprávnenému na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov dovolacieho konania v sume 181,93 eur.

Odôvodnenie

Okresný súd Prievidza uznesením č. k. 9Er/2088/2008-31 z 03. 06. 2013 námietky povinného 1/ proti exekúcii zamietol, návrh povinného 1/ na zastavenie exekúcie zamietol a súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára, vylúčil z vykonania exekúcie. Uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 18. 08. 2008 domáhal proti povinným 1/ a 2/ vykonania exekúcie pre vymoženie istiny vo výške 12.322,38 eur s príslušenstvom, na základe zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V č. k. 3Zm/449/2007-16 zo dňa 30. 10. 2007, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22. 11. 2007. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdnemu exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi udelené súdom dňa 18. 09. 2008. Povinný 1/ podal dňa 06. 02. 2013 návrh na zastavenie exekúcie, a to podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. h/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (Exekučný poriadok), t. j. z dôvodu nemajetnosti, že majetok povinného 1/ nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Súd prvého stupňa uviedol, že pokiaľ nemajetnosť namieta povinný 1/ a žiada z tohto dôvodu zastaviť exekúciu, tak ním uvádzané skutočnosti o neprípustnosti exekúcie z dôvodu jeho nemajetnosti, nezakladajú predpoklad na zastavenie exekúcie a nezbavujú povinného 1/ povinnosti vyplývajúcej mu z

vykonateľného exekučného titulu. Zisťovanie majetkových pomerov vykonáva súdny exekútor a zostáva na jeho posúdení, či je pohľadávka oprávneného nevymožiteľná. Ďalej uviedol, že z podaných námietok povinného 1/ nevyplývajú žiadne nové skutočnosti, pre ktoré by im mal súd prvého stupňa vyhovieť ako dôvodným. Vo svojich námietkach nenamietal okolnosti, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná, resp. by bránili vymáhateľnosti nároku. Posudzujúc podanie povinného 1/ podľa obsahu, sa súd prvého stupňa zaoberal aj námietkou zaujatosti, ktorú povinný 1/ vzniesol voči poverenému súdnemu exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi. Namietal osobu súdneho exekútora, ktorý bol spoločníkom oprávneného EXEDRA s. r. o. a jeho zamestnankyňa Q.. Q. F. je konateľkou spoločnosti EXEDRA s. r. o., ako oprávneného. Súd prvého stupňa zistil, že povinný 1/ prevzal upovedomenie o začatí exekúcie dňa 10. 11. 2008. Námietku zaujatosti voči exekútorovi povinný 1/ vzniesol v námietkach proti exekúcii dňa 06. 03. 2013. Povinný 1/ podaním zo dňa 14. 05. 2013 oznámil súdu prvého stupňa, že o týchto skutočnostiach sa dozvedel v čase, kedy podával aj námietky, v ktorých aj osobu súdneho exekútora namietal, dozvedel sa o tom z informatívneho výpisu spoločnosti EXEDRA s. r. o., z obchodného registra prístupného na internete. Súd prvého stupňa ďalej zistil, že súdny exekútor bol spoločníkom oprávneného, obchodnej spoločnosti EXEDRA s. r. o., ako to aj sám uviedol vo svojom vyjadrení zo dňa 13. 05. 2013, aj keď v čase vzniku nároku oprávneného a v čase podania exekúcie už ako spoločník obchodnej spoločnosti EXEDRA s. r. o. ako oprávneného nefiguroval. Táto skutočnosť ako aj zistenie, že konateľka oprávneného, obchodnej spoločnosti EXEDRA s. r. o. Q. Q. F. je aktuálne zamestnankyňou povereného súdneho exekútora, môže oprávnené vyvolať pochybnosti o nestrannosti vo vzťahu k účastníkom konania, v tomto prípade vo vzťahu k povinnému 1/. Súd prvého stupňa mal za to, že skutočnosť, že súdny exekútor bol spoločníkom oprávneného, obchodnej spoločnosti EXEDRA s. r. o., je okolnosť, ktorá súdneho exekútora vylučuje z vykonávania exekúcie a túto skutočnosť bol povinný exekútor oznámiť súdu. Na základe uvedeného súd prvého stupňa súdneho exekútora z exekučného konania vylúčil.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací uznesením č. k. 23CoE/326/2013-48 z 20. 12. 2013 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu povinného 1/ na zastavenie exekúcie.

V odôvodnení uviedol, že výroky súdu prvého stupňa o zamietnutí námietok povinného 1/ proti exekúcii a vylúčení súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára z vykonania exekúcie v exekučnom konaní sp. zn. 9Er/2088/2008, EX 4336/08 odvolaním neboli napadnuté, a preto sa odvolací súd touto časťou napadnutého rozhodnutia nezaoberal. Konštatoval, že predpokladom na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul. Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do absolútnych majetkových práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, prípadne vo verejnej listine (notárska zápisnica) a dobrovoľne sa nespĺnila. Exekučný súd musí preto postupovať v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku a umožniť pokračovanie v exekúcii ak zistí, že povinný dobrovoľne nespĺnil svoju povinnosť z exekučného titulu nepĺnením judikovanej povinnosti, alebo sa nezistí iný dôvod na to, aby sa v exekúcii dočasne alebo trvalo nepokračovalo (odklad alebo zastavenie exekúcie). Opačným postupom by exekučný súd odoprel základné právo na súdnu ochranu oprávnenej osobe. Zastavenie exekúcie predstavuje jeden zo spôsobov skončenia exekučného konania, kedy sa exekúcia končí vydaním rozhodnutia exekučného súdu. Ustanovenie § 57 ods. 1 Exekučného poriadku upravuje dôvody, pri existencii ktorých vzniká súdu povinnosť zastaviť exekúciu. Môže tak urobiť na návrh alebo aj bez návrhu, keď sa o dôvode na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie dozvie. Konanie o zastavenie exekúcie je v zmysle uvedeného relatívne samostatným sporom medzi oprávneným a povinným vedeným v rámci exekučného konania, predmetom ktorého je zistenie, či sú dôvody, pre ktoré nemožno v exekúcii pokračovať. Exekučný súd nesmie zostať pasívny pri skúmaní existencie dôvodov tvrdených v návrhu na zastavenie exekúcie, môže si vyžiadať listiny, spisy a pod. Ak však povinný tvrdí existenciu niektorého z dôvodov na zastavenie exekúcie, je povinný svoje tvrdenie dôkazne podložiť. Návrh na zastavenie exekúcie predstavuje jeden z prostriedkov nápravy namietaného porušenia základného práva povinného na súdnu ochranu. Účel tohto právneho prostriedku obrany povinného v exekučnom konaní spočíva v tom, že v absolútne alebo relatívne neprípustnej exekúcii sa nesmie pokračovať a musí sa zastaviť, a prípadne pred rozhodnutím o zastavení sa musí exekúcia aj odložiť.

Exekučný súd v zásade rozhoduje o zastavení exekúcie pre nemajetnosť na podnet (najčastejšie od exekútora alebo oprávneného), nie je však vylúčené, aby rozhodol o zastavení ex offo, ak sa o nemajetnosti povinného dozvie inak.

Odvolačný súd ďalej uviedol, že nakoľko sa exekúcia vedie na základe spôsobilého exekučného titulu (zmenkový platobný rozkaz má účinky právoplatného rozsudku), je spravovaná dispozičnou zásadou, v zmysle ktorej oprávnený podáva návrh na vykonanie exekúcie, ako aj návrh na zastavenie exekúcie, súdny exekútor, ktorého súd prvého stupňa vylúčil z vykonania exekúcie (do právoplatnosti uznesenia exekučného súdu, v časti výroku o jeho vylúčení) podnet na zastavenie exekúcie nepodal a u povinného 1/ nebola absencia majetku a finančných prostriedkov preukázaná, je potrebné uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti výroku a zamietnutí návrhu povinného 1/ na zastavenie exekúcie potvrdiť podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.) ako vecne správne.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 10. 01. 2014.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie povinný 1/ podľa § 237 písm. f/ O. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že procesný postup prvostupňového ako aj odvolacieho súdu bol v priamom rozpore s ust. § 37 ods. 1 a § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku ako aj s ust. § 1, § 3 a § 120 ods. 2 O. s. p. Argumentoval tým, že súdy vôbec nepreskúmali jeho návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť, pričom z ust. § 58 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že ako účastník konania bol oprávnený podať návrh (podnet) na zastavenie exekúcie. Ďalej uviedol, že súd mal tiež v zmysle § 120 ods. 2 O. s. p. vykonať kvalifikované dokazovanie a posúdiť jeho situáciu. Nerešpektovaním dovolateľových procesných práv exekučné súdy arbitrárne vydali nezákonné rozhodnutia, čím boli porušené jeho základné práva vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na skutočnosť, že rozhodnutie prvostupňového ako aj odvolacieho súdu bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nakoľko súdy nevykonali žiadne dôkazné prostriedky na preukázanie tvrdení dovolateľa, pričom z uvedeného zároveň podľa názoru dovolateľa vyplýva, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), pretože na daný skutkový stav síce aplikovali správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretovali. Dovolateľ poukázal tiež na skutočnosť, že súdny exekútor bol spoločníkom oprávneného, pričom konateľkou oprávneného je Q. Q. F., ktorá bola zamestnankyňou povereného exekútora. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov dovolacieho konania.

K dovolaniu povinného 1/ sa vyjadril oprávnený. Námietky povinného 1/ uvedené v dovolaní nepovažoval za dôvodné, nakoľko súdy sa návrhom povinného 1/ na zastavenie exekučného konania zaoberali a riadne o ňom rozhodli. Ďalej uviedol, že súd nebol obligatórne povinný nariadiť vo veci pojednávanie. Zastáva názor, že nemajetnosť povinného musí byť v exekučnom konaní objektívne zistená šetrením majetkových pomerov súdnym exekútorom. Dodal, že zo strany konajúcich súdov došlo k riadnemu konaniu a taktiež rozhodnutiu o návrhu povinného 1/ na zastavenie exekúcie, a to aj napriek tomu, že výsledok tohto konania, resp. rozhodnutia ako také nezodpovedá požadovanému výsledku zo strany povinného 1/, čo však samo o sebe nezakladá nezákonnosť postupu a rozhodnutí príslušných súdov. Zastavenie exekúcie v prípade, kedy nie je objektívne zistená nemajetnosť povinného 1/, by predstavovalo zásah do práv a právom chránených záujmov oprávneného. Oprávnený navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

K dovolaniu povinného 1/ sa vyjadril aj povinný 2/. Uviedol, že je nemajetným a jeho majetok nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Zotrval na tom, aby súd rozhodol v jeho prospech, ako rozhodne v prospech povinného 1/.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.; poznámka dovolacieho

súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 31. 12. 2014), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci rozhodol odvolací súd uznesením. Dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Napadnuté uznesenie odvolacieho súdu nevykazuje znaky vyššie uvedených uznesení. V prejednávanej veci Krajský súd v Trenčíne uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Prievidza a v zmysle ust. § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukládajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené.

Existenciu väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. dovolaateľ netvrdil a nebola zistená ani dovolacím súdom.

So zreteľom na dovolaateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerl na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pojem "odňatie možnosti konať pred súdom" zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Dovolaateľ odňatie možnosti konať pred súdom vyvodzoval zo skutočnosti, že napriek jeho nemajetnosti súdy návrhu na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku

nezastavili. Nevykonali v tomto smere dokazovanie v zmysle § 120 ods. 2 O. s. p. a vydali nezákonné a arbitrárne rozhodnutie.

Z ust. § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku vyplýva, že exekúciu súd zastaví, ak majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie. Toto ustanovenie zakotvuje princíp ochrany povinného spočívajúci v povinnosti súdu zastaviť exekúciu, ak priebeh výkonu rozhodnutia ukazuje, že výťažok, ktorý možno v exekúcii dosiahnuť, nepostačí ani na úhradu trov exekúcie. Tento princíp je v zjavnom rozpore s právom oprávneného na vymoženie pohľadávky, ktorá mu bola priznaná právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, preto je k jeho využitiu potrebné pristupovať s náležitou opatrnosťou. Je pritom vecou súdneho exekútora preskúmať v exekučnom konaní majetkové pomery povinného, tieto vyhodnotiť a na základe takto zisteného skutkového stavu prípadne podať podnet na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Konštatovanie nemajetnosti povinného v exekučnom konaní musí byť pritom vždy založené na objektívnych zisteniach súdneho exekútora a relevantných dôkazoch.

V predmetnej veci podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti priamo povinný 1/. Účelom exekučného konania je však vykonať exekúciu a k zániku povinnosti plniť dlh nedochádza, ak je plnenie nemožné zo subjektívnych dôvodov na strane povinného, vrátane jeho insolventnosti. Odvolací súd konštatoval, že u povinného 1/ nebola absencia majetku a finančných prostriedkov preukázaná a len vyjadrenie povinného 1/, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii, nie je pre súd dôkazom o jeho nemajetnosti a nemôže nahradiť lustráciu majetkových pomerov vykonávanú súdnym exekútorom. Pokiaľ by súdny exekútor po preverení majetkových pomerov povinného 1/ zistil, že jeho majetok nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie, môže podať podnet na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku.

Dovolací súd ďalej dodáva, že exekučný súd nie je povinný nariadiť pojednávanie a dokazovanie vykonáva aj oboznamovaním sa s obsahom listín, ktoré účastníci predložia. Zisťovanie majetkových pomerov povinného je v exekučnom konaní zabezpečené prostredníctvom súdneho exekútora. V predmetnej veci však šetrenie súdneho exekútora nevedlo k takým zisteniam, aby podal návrh na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného 1/ v zmysle § 57 ods. 1 písm. h/ Exekučného poriadku.

Dovolací súd sa zaoberal aj námietkou povinného 1/ týkajúcou sa arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolací súd preskúmal napadnuté rozhodnutia ako aj postup súdov, ktorý vydaniu napadnutých rozhodnutí predchádzal a dospel k záveru, že zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p., v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

Dovolací súd vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. nezistil.

Dovolaateľ v dovolaní ďalej tvrdil, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Ďalej z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.. V tejto súvislosti dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. Posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné.

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, dovolanie povinného 1/ podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., ako neprípustné odmietol.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť, nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa zásady úspechu v dovolacom konaní. V dovolacom konaní procesne úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Oprávnený podal návrh na rozhodnutie o náhrade jeho trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p.) a trovy konania vyčíslil. Dovolací súd oprávnenému priznal náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene za 1 úkon právnej služby poskytnutej oprávnenému právny zástupcom, a to za vypracovanie vyjadrenia k dovolaniu z 21. 07. 2014 podľa § 13a ods. 2 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len vyhláška) v spojení s § 13a ods. 5 vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky, vychádzajúc z hodnoty predmetu sporu v podobe výšky vymáhaného nároku 12.322,38 eur, zníženú o 1/2 základnej sadzby podľa § 13a ods. 2 písm. c/ vyhlášky (1/2 z 287,14 eur), t. j. vo výške 143,57 eur. Spolu s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky, t. j. 8,04 eur) predstavujú trovy 151,61 eur a s DPH 20% vo výške 30,32 eur podľa § 18 ods. 3 vyhlášky sú trovy dovolacieho konania celkom 181,93 eur. Náhradu trov nad túto sumu dovolací súd oprávnenému nepriznal, keďže si úkon právnej služby neponížil o 1/2.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.